

LA CARTA

Vas desaparèixer sense diu adéu. No n'he sabut mai més res de tu. Recordo com eres amb tots els detalls, els teus ulls foscos, els teus cabells negres, les teves abraçades... Vaig rebre una carta pocs dies després que marxassis, era sobre la taula de l'escriptori de la meva oficina. Al sobre hi havia escrita una paraula: *Pare*. Encara no l'he obert, no sé què pot haver-hi escrit a dintre i tinc por. No sé què em voldràs dir, que tornaràs, que no tornaràs, que estàs enfadat amb mi... Et trobo a faltar, papa!

Em vas deixar sola, quan la mare va morir va ser molt dur, però si t'haguessis quedat ho hauríem superat junts, per molt difícil que fos. No t'ho tindrè en compte, tu l'estimaves molt i cadascú passa una situació dura de maneres diferents.

Crec que ha arribat el moment d'obrir-la. He de ser valenta, necessito saber-ho. Com pot abandonar un pare la seva filla adolescent? Com va poder deixar-me sola? Només hi ha una manera de saber-ho i ha arribat el moment. Obro la carta i només em trobo una paraula escrita: *Perdó*. No puc contenir les llàgrimes i se m'escapen. És en aquell moment, quan truquen a la porta, aixeco la mirada i el veig, el meu pare.

Mireia Clusells Escalé

3r ESO